

Future for America at Hulyo 18, 2020 - Ikalawa

Pagkain ng Mensahe

Jeff Pippenger

2023-08-24

Bago magsara ang probasyon, iniuutos: "Huwag mong tatatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito."

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito; sapagkat malapit na ang panahon. Ang di-matuwid, magpatuloy na maging di-matuwid; at ang marumi, magpatuloy na maging marumi; at ang matuwid, magpatuloy na maging matuwid; at ang banal, magpatuloy na maging banal. Apocalipsis 22:10, 11.

Sa ikalimang kabanata ng Pahayag, ang Diyos Ama ay nakaluklok sa Kanyang trono, at may isang aklat sa Kanyang kamay na tinatakan ng pitong tatak.

At nakita ko, sa kanang kamay ng nakaupo sa trono, ang isang aklat na may nakasulat sa loob at sa likuran, na tinatakan ng pitong tatak. Pahayag 5:1.

Habang nagpapatuloy ang salaysay mula sa talatang una hanggang sa kabanata pito, matatagpuan natin na si Hesus, na inilarawan bilang ang Leon ng lipi ni Juda, ang Siyang kumukuha ng aklat mula sa kamay ng Kaniyang Ama at nagsisimulang buksan nang sunud-sunod ang mga tatak. Pagbukas Niya ng ikaanim na tatak at sa paglalahad Niya ng mensaheng kinakatawan ng tatak na iyon, nagwawakas ang kabanata anim. Nagtatapos iyon sa isang tanong na nagbibigay-daan patungo sa kabanata pito, kung saan natatagpuan natin ang kasagutan sa tanong na ibinangon sa huling talata ng kabanata anim.

Sapagkat dumating na ang dakilang araw ng kaniyang poot; at sino ang makatatayo? Pahayag 6:17.

Ipinakilala ng ikapitong kabanata ang isandaan apatnapu't apat na libo at ang 'dakilang karamihan.' Pagkatapos maipakilala ang bayan ng Diyos sa ikapitong kabanata, makikita natin na inaalís na ang ikapitong tatak, na siya ring huli. Ang tanging iba pang hula sa Aklat ng Pahayag na natatakan ay ang pitong kulog ng ikasampung kabanata. Ang payak na punto ay ito: ang kaisa-isang hula sa Aklat ng Pahayag na natatakan at maaaring mabuksan bago magsara ang probasyon ay ang 'pitong kulog.'

Sa loob ng maraming taon, kung hindi man mga dekada, tinukoy na ng Future for America kung ano ang kinakatawan ng "pitong kulog." Ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa kasaysayan ng kilusang Milerita mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844. Pinagtitibay ni Sister White ang katotohanang ito at idinaragdag niya na ang "pitong kulog" ay kumakatawan din sa "mga pangyayari sa hinaharap na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod." Matatagpuan ang isang detalyadong paglalahad ng mga katotohanang ito sa mga Talahanayan ni Habakuk, para sa sinumang hindi pamilyar sa mga realidad na propetiko na ito.

Ang katotohanan hinggil sa pitong kulog na inilahad noong nakaraan ay nananatiling katotohanan, ngunit mula noong Agosto ng taong ito ay inalis ng Panginoon ang Kanyang kamay mula sa mga paksang ito at higit pang pagkaunawa ang nahayag. Magsisimula tayo sa ika-sampung kabanata ng Apocalipsis, saka isasaalang-alang ang komentaryo ni Sister White hinggil sa nasabing kabanata. Bago natin ito gawin, kailangan nating tukuyin ang dalawang punto na hindi kaugnay ng pagsasaalang-alang sa pitong kulog.

Ang unang punto ay na ang pagtukoy sa katotohanan ng pitong kulog na ngayo'y nabuksan ay nangangailangan ng ilang linya ng katotohanan upang mailagay sa ayos ang lahat ng kinakatawan ng pitong kulog. Narito, dalangin ko, ang pagtitiis ng mga banal. Ang ikalawang puntong kaugnay nito ay na ang programang lumilikha ng audio na presentasyon ng mga artikulong ito ay may hangganan sa haba ng panahong kaya nitong magbasa at magsalita. Ang bawat artikulo ay dapat magkasya sa panahong iyon. Mula sa simula ng pag-aaral na ito, ipinababatid ko sa inyo na mangangailangan ito ng ilang artikulo upang maitatag ang katotohanang kinakatawan ng pitong kulog. Ngayon, sa ikasampung kabanata.

At nakita ko ang isa pang makapangyarihang anghel na nanaog mula sa langit, nababalutan ng ulap; at may bahaghari sa ibabaw ng kaniyang ulo, at ang kaniyang mukha ay gaya ng araw, at ang kaniyang mga paa ay tulad ng mga haliging apoy. At may munting aklat na bukás sa kaniyang kamay; at inilagay niya ang kaniyang kanang paa sa dagat, at ang kaniyang kaliwa sa lupa, at sumigaw siya nang malakas, gaya ng pag-ungal ng leon; at nang siya'y sumigaw, inihayag ng pitong kulog ang kanilang mga tinig. At nang maihayag na ng pitong kulog ang kanilang mga tinig, ako'y magsusulat na; at narinig ko ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa akin, Tatakan mo ang mga bagay na inihayag ng pitong kulog, at huwag mo iyong isulat. At itinaas ng anghel na nakita kong nakatayo sa dagat at sa lupa ang kaniyang kamay sa langit, at nanumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman, na lumikha ng langit, at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa, at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat, at ng mga bagay na naroroon, na wala nang panahon; ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag siya'y magsimulang humihip, ang hiwaga ng Diyos ay matatapos, gaya ng ipinahayag niya sa kaniyang mga lingkod na mga propeta. At ang tinig na narinig ko mula sa langit ay muling nagsalita sa akin, at sinabi, Humayo ka at kunin mo ang munting aklat na bukás sa kamay ng anghel na nakatayo sa dagat at sa lupa. At pumaroon ako sa anghel, at sinabi ko sa kaniya, Ibigay mo sa akin ang munting aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo ito, at kainin mo; at papaitin nito ang iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na gaya ng pulot. At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko; at sa aking bibig ay naging matamis na gaya ng pulot; at nang aking makain iyon, napait ang aking tiyan. At sinabi niya sa akin, Kailangan mong magpropesiya muli sa harap ng maraming bayan, at mga bansa, at mga wika, at mga hari. Pahayag 10:1-11.

Sa kanyang pagtalakay hinggil sa kabanatang ikasampu, ipinahayag ni Sister White:

Ang makapangyarihang anghel na nagbigay ng tagubilin kay Juan ay walang iba kundi si Jesucristo. Ang paglalagay Niya ng Kanyang kanang paa sa dagat, at ng Kanyang kaliwa sa tuyong lupain, ay nagpapakita ng bahaging Kanyang ginagampanan sa pangwakas na mga tagpo ng dakilang tunggalian kay Satanas. Ang posisyong ito ay nagpapahiwatig ng Kanyang

kataas-taasang kapangyarihan at kapamahalaan sa buong lupa. Ang tunggalian ay tumitindi at nagiging higit na di-matinag sa bawat kapanahunan, at magpapatuloy na gayon hanggang sa pangwakas na mga tagpo, kung kailan aabot sa rurok ang bihasang pagkilos ng mga kapangyarihan ng kadiliman. Si Satanas, na nakipag-isa sa mga taong masama, ay dadayain ang buong sanlibutan at ang mga iglesia na hindi tumatanggap ng pag-ibig sa katotohanan. Ngunit ang makapangyarihang anghel ay nag-aatas ng pagbibigay-pansin. Siya'y sumisigaw na may malakas na tinig. Ipakikita Niya ang kapangyarihan at kapamahalaan ng Kanyang tinig sa mga nakipag-isa kay Satanas upang salungatin ang katotohanan.

Pagkatapos na magsalita ang pitong kulog na ito, dumating kay Juan ang utos, gaya rin ng kay Daniel, hinggil sa munting aklat: 'Tatakan mo ang mga bagay na ipinahayag ng pitong kulog.' Ang mga ito'y tumutukoy sa mga darating na pangyayari na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod. Si Daniel ay tatayo sa kaniyang bahagi sa wakas ng mga araw. Nakita ni Juan ang munting aklat na inalisang ng tatak. Kung magkagayon, ang mga propesiya ni Daniel ay nagkakaroon ng kanilang wastong kinalalagyan sa mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel na ibibigay sa sanlibutan. Ang pag-aalis ng tatak sa munting aklat ang mensaheng may kinalaman sa panahon.

Ang Aklat ni Daniel at ang Aklat ng Pahayag ay iisa. Ang isa ay hula, ang isa nama'y pahayag; ang isa'y aklat na tinatakan, ang isa nama'y aklat na binuksan. Narinig ni Juan ang mga hiwagang winika ng mga kulog, ngunit ipinag-utos sa kanya na huwag niyang isulat ang mga iyon.

"Ang natatanging liwanag na ibinigay kay Juan, na inihayag sa pamamagitan ng pitong kulog, ay isang paglalarawan ng mga pangyayaring magaganap sa ilalim ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel. Hindi pinakamabuti para sa bayan na malaman ang mga bagay na ito, sapagkat kinakailangang subukin ang kanilang pananampalataya. Ayon sa kaayusan ng Diyos, ang napakakahanga-hanga at masusulong na mga katotohanan ay ihahayag. Ang unang at ikalawang mensahe ng mga anghel ay dapat ipahayag, ngunit walang karagdagang liwanag na ibubunyag bago magampanan ng mga mensaheng ito ang kanilang tiyak na gawain. Ito ay kinakatawan ng anghel na nakatindig, na ang isang paa ay nasa dagat, na nagpapahayag, sa pamamagitan ng lubhang taimtim na panunumpa, na wala nang panahon." *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, tomo 7, 971.

Ang "makapangyarihang anghel" na bumaba noong Agosto 11, 1840 ay si Cristo, at may isang mensahe sa Kaniyang kamay na ipinag-utos na kainin ni Juan. Ang kinain ni Juan ay isang mensahe, ngunit ito'y isang mensaheng tiyak na nakalaan para sa bayan ng Diyos, at hindi para sa sanlibutan. Mahalagang makilala kung sino ang pinatutungkulan sa siping ito, sapagkat, bagaman bumaba si Cristo noong Agosto 11, 1840, na nagtatanda ng pagbibigay-kapangyarihan sa unang mensahe ng anghel, at sa gayon ay tumutukoy kung kailan dadalhin sa buong sanlibutan ang unang mensahe ng anghel, ang munting aklat na dapat kainin ni Juan ay tumutukoy kung kailan isinuko ng Protestantismo ang balabal ng Protestantismo sa mga Millerita. Nang bumaba si Cristo na may dalang munting aklat, winawakasan Niya ang Kaniyang ugnayang tipan sa iglesya sa ilang at kasabay nito'y kinikilala ang mga Millerita bilang Kaniyang bagong hinirang na bayang tipan. Ang mga Millerita ay isang bayang dating hindi bayan ng Diyos. Kailanma'y hindi nagsasalungatan ang

mga propeta.

At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, tumindig ka sa iyong mga paa, at ako'y magsasalita sa iyo. At pumasok sa akin ang Espiritu nang siya'y magsalita sa akin, at itinindig niya ako sa aking mga paa, at narinig ko ang nagsasalita sa akin. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, sinugo kita sa mga anak ni Israel, sa isang bansang mapaghimagsik na nanghimagsik laban sa akin; sila at ang kanilang mga magulang ay lumabag laban sa akin hanggang sa araw na ito. Sapagkat sila'y mga anak na walang-kahihyan at matitigas ang puso. Sinusugo nga kita sa kanila; at sasabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos. At sila, kung makikinig man sila o magpapakatigas man sila, (sapagkat sila'y sambahayang mapaghimagsik,) gayunma'y malalaman nila na nagkaroon ng isang propeta sa gitna nila. At ikaw, anak ng tao, huwag kang matakot sa kanila, ni matakot sa kanilang mga salita, bagaman mga dawag at mga tinik ang kasama mo, at ikaw ay tumatahan sa gitna ng mga alakdan; huwag kang matakot sa kanilang mga salita, ni masindak sa kanilang mga anyo, bagaman sila'y sambahayang mapaghimagsik. At sasalitain mo sa kanila ang aking mga salita, kung makikinig man sila o magpapakatigas man sila; sapagkat sila'y lubhang mapaghimagsik. Ngunit ikaw, anak ng tao, pakinggan mo ang aking sinasabi sa iyo; huwag kang maging mapaghimagsik na gaya ng sambahayang yaon na mapaghimagsik: buksan mo ang iyong bibig, at kainin mo ang ibinibigay ko sa iyo. At nang tumingin ako, narito, isang kamay ang isinugo sa akin; at, masdan, may isang balumbon ng aklat sa kamay. At ibinuklat niya iyon sa harap ko; at nasusulatan iyon sa loob at sa labas; at nakasulat doon ang mga panaghoy, pagluluksa, at kapahamakan. Bukod dito'y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, kainin mo ang masusumpungan mo; kainin mo ang balumbong ito, at pumaroon ka, magsalita ka sa sambahayan ng Israel. Kaya't binuksan ko ang aking bibig, at ipinakain niya sa akin ang balumbong iyon. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, pabusugin mo ang iyong tiyan, at punuin mo ang iyong kaloob-looban ng balumbong ito na ibinibigay ko sa iyo. Nang magkagayo'y kinain ko iyon; at ito'y sa aking bibig na parang pulot sa tamis. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, humayo ka, pumaroon ka sa sambahayan ng Israel, at salitain mo sa kanila ang aking mga salita. Sapagkat hindi ka isinugo sa isang bayan na may wikang kakaiba at mahirap unawain, kundi sa sambahayan ng Israel; hindi sa maraming bayan na may wikang kakaiba at mahirap unawain, na ang kanilang mga salita'y hindi mo maiintindihan. Tunay na kung sa kanila kita sinugo, didinggin ka nila. Nguni't ang sambahayan ng Israel ay hindi makikinig sa iyo; sapagkat sa akin man ay hindi sila nakikinig: sapagkat ang buong sambahayan ng Israel ay walang-kahihyan at matitigas ang puso. Narito, ginawa kong matatag ang iyong mukha laban sa kanilang mga mukha, at ang iyong noo laban sa kanilang mga noo. Gaya ng adamante, na higit na matigas kaysa batong pingkian, ginawa kong ang iyong noo: huwag mo silang katakutan, ni huwag kang masindak sa kanilang mga anyo, bagaman sila'y sambahayang mapaghimagsik. Bukod dito'y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, lahat ng aking mga salitang sasalitain ko sa iyo ay tanggapin mo sa iyong puso, at pakinggan mo sa iyong mga tainga. Ezekiel 2:1-3:10.

Nang bumaba si Cristo taglay ang munting aklat na kinuha at kinain ni Juan, ito ay nasa kanyang "bibig, gaya ng pulot sa katamisan." Si Juan na Tagapahayag at si Ezekiel ay kapuwa tumanggap ng mensahe mula sa "kamay" ni Cristo. Si Ezekiel, at samakatuwid si Juan, ay may mensaheng ihahatid sa "sambahayan ng Israel," hindi sa mga nasa labas ng Israel. Kung ang mga nasa labas ng

Israel ang nakarinig ng mensaheng iyon, tinanggap sana nila iyon, ngunit hindi ang Israel, sapagkat ang “buong sambahayan” ng Israel ay “matapang ang mukha at matitigas ang puso.” Ang buong bahay ng Israel (ang buong sambahayan) ay lubos na suwail. Ang Israel noong 1840 ay inilarawan sa Pahayag kabanata sampu bilang ang iglesya sa ilang. Napuno na nila ang saro ng kanilang panahon ng probasyon.

Bagaman hindi didinggin ng Israel ang mensahe, inutusan pa rin ang propeta na dalhin sa kanila ang mensahe ng maliit na aklat, upang sila’y managot sa pagtanggì sa liwanag ng unang anghel. Sa mga aklat ng paghuhukom, pananagutin sila sa pagtanggìng pakinggan ang mensahe ng "propeta" na "nasa gitna nila." Ang pagtanggì sa propeta ay pagtanggì sa mensaheng ibinigay sa propeta ni anghel na si Gabriel, na siya namang tumanggap ng mensaheng iyon mula kay Cristo, na tumanggap naman nito mula sa Ama. Nang bumaba si Cristo, na tangan sa Kanyang kamay ang mensahe ng maliit na aklat, iyon ay kahalintulad ng pagbaba ng Espiritu Santo sa Kanyang bautismo. Iyon ay ipinahiwatig nang pauna ni Moises sa nagniningas na palumpong, at iyon din ang mismong palatandaan sa landas na umiiral sa bawat kilusang reporma.

Ang gawain ng Diyos sa lupa, mula sa kapanahunan hanggang sa kapanahunan, ay nagpapakita ng kapansin-pansing pagkakatulad sa bawat dakilang repormasyon o kilusang panrelihiyon. Ang mga prinsipyong sinusunod ng Diyos sa pakikitungo sa mga tao ay hindi nagbabago kailanman. Ang mahahalagang kilusan ng kasalukuyan ay may mga kahalintulad sa mga nagdaan, at ang karanasan ng iglesya sa mga naunang kapanahunan ay nagtataglay ng mga aral na may dakilang halaga para sa ating sariling panahon. *The Great Controversy*, 343.

Ang pagwawakas ng pamamayani ng Ottoman noong Agosto 11, 1840 (na siyang panahon nang kainin nina Juan at Ezequiel ang munting aklat na nasa “kamay” ni Cristo) ay nagmamarka sa “pagpapalakas” ng mensahe ng unang anghel na “dumating” sa “panahon ng wakas” noong 1798. Ito ay “pinalakas” sa pamamagitan ng pagpapatunay sa pangunahing tuntuning propetiko ng mga Millerita; ang prinsipyong taon-para-sa-araw. Pagkatapos ay sinimulan ni Cristo na itindig ang pundasyon ng templong Millerita, gaya ng ginawa Niya sa Kanyang bautismo.

Ang nag-aalinlangang pananampalataya ni Nathanael ay ngayo’y tumibay, at siya’y sumagot at nagsabi, “Rabi, ikaw ang Anak ng Diyos; ikaw ang Hari ng Israel.” Sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, “Sapagkat sinabi ko sa iyo, ‘Nakita kita sa ilalim ng punong igos,’ kaya ka ba sumasampalataya? Makikita mo ang mga bagay na higit pa kaysa rito.” At sinabi niya sa kanya, “Katotohanang, katotohanang sinasabi ko sa inyo, mula ngayon ay makikita ninyo ang langit na bukas, at ang mga anghel ng Diyos na umaakyat at bumababa sa Anak ng Tao.”

Sa mga unang ilang alagad na ito, inilalatag sa pamamagitan ng indibiduwal na pagsisikap ang pundasyon ng iglesyang Kristiyano. Una, pinatnubayan ni Juan ang dalawa sa kaniyang mga alagad patungo kay Cristo. Pagkatapos, ang isa sa kanila ay natagpuan ang kaniyang kapatid na lalaki at dinala niya ito kay Cristo. Pagkatapos ay tinawag niya si Felipe upang sumunod sa kanya, at si Felipe’y humayo upang hanapin si Natanael. *Spirit of Prophecy*, tomo 2, 66.

Nang bumaba si Cristo noong ika-11 ng Agosto, 1840, na nakabukas ang munting aklat sa Kanyang kamay, ito’y nauna nang inilarawan sa kilusang reporma sa makalupang kasaysayan ni

Cristo, sapagkat ang bawat kilusang reporma ay nagtataglay ng magkakaparehong mga palatandaan sa landas. Si Moises at ang kilusang reporma na kanyang pinamunuan ay may gayunding palatandaan. Ang karanasan ni Moises sa nagliliyab na palumpong ay sumagisag sa pagbaba ng Espiritu Santo sa pagbibinyag ni Cristo, na siya namang sumagisag sa 1840, na siya namang sumasagisag sa Setyembre 11, 2001, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo.

Ang “pagdating” ng mensahe ng unang anghel, ng ikalawang anghel, at ng ikatlong anghel ay pawang kinakatawan ng mga anghel. Ang unang anghel ay may hawak na munting aklat sa kanyang kamay, ang ikalawa ay may hawak na isang kasulatan sa kanyang kamay, at ang ikatlo ay may hawak na isang pergamino sa kanyang kamay. Sa patotoo ng dalawa o tatlo ay napagtitibay ang katotohanan. Ang tatlong anghel, maging sa kanilang pagdating o sa pagkakaloob sa kanila ng kapangyarihan, ay may mensahe sa kanilang kamay.

Kinakatawan nina Juan at Ezekiel ang mga kumain ng mensahe noong “pinalakas” ang mensahe ng unang anghel, na isang naiibang makasaysayang pananda kaysa sa “pagdating” ng mensahe ng unang anghel noong 1798.

Ang pagkakaiba sa pagitan ng “pagdating” ng isang mensahe at ng “pagkakaloob dito ng kapangyarihan” ay lubhang mahalagang tandaan. Habang ating pinagninilayan ang sumusunod na sipi, pansinin na ang layunin ng unang anghel ay ganap na magkatulad sa layunin ng anghel sa Apocalipsis labing-walo na nagpapaliwanag sa lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Pansinin din na ang bawat mensahe ay nagdudulot ng pagkakabahagi na nagbubunga ng dalawang uri ng mga mananamba.

Ipinakita sa akin ang pagkakainteres na taglay ng buong langit sa gawaing nagaganap sa lupa. Inatasan ni Jesus ang isang makapangyarihang anghel [ang unang anghel] na bumaba at balaan ang mga naninirahan sa lupa na maghanda para sa Kanyang ikalawang pagparito. Nang lisanin ng anghel ang presensiya ni Jesus sa langit, isang lubhang maningning at maluwalhating liwanag ang nanguna sa kanya. Ipinabatid sa akin na ang kanyang misyon ay liwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kanyang kaluwalhatian at balaan ang tao tungkol sa nalalapit na poot ng Diyos. Napakarami ang tumanggap sa liwanag. Ang ilan sa mga ito ay waring napakaseryoso at mapitagan, samantalang ang iba nama’y nagagalak at lubos na nabighani. Ang lahat ng tumanggap sa liwanag ay itinuon ang kanilang mga mukha sa langit at niluwalhati ang Diyos. Bagaman ito’y ibinuhos sa lahat, may ilan na napailalim lamang sa impluwensiya nito, ngunit hindi nila ito taos-pusong tinanggap. Marami ang napuspos ng matinding poot. Ang mga ministro at ang bayan ay nakipag-isa sa mga masasama at mariing sinalungat ang liwanag na ibinuhos ng makapangyarihang anghel. Subalit ang lahat ng tumanggap nito ay humiwalay sa sanlibutan at mahigpit na nagbuklod sa isa’t isa.

Satanas at ang kaniyang mga anghel ay masigasig na abala sa pagsisikap na mahikayat ang isipan ng marami hangga’t maaari palayo sa liwanag. Ang pangkat na tumanggi rito ay iniwan sa kadiliman. Nakita ko ang anghel ng Diyos na mataimtim na nagmamasid sa Kaniyang nagpapakilalang bayan, upang itala ang karakter na kanilang hinuhubog habang inihaharap sa kanila ang mensaheng buhat sa langit. At habang napakarami sa mga nagpapahayag ng

pag-ibig kay Jesus ay tumalikod sa makalangit na mensahe na may paghamak, pang-uuyam, at pagkamuhi, isang anghel na may pergamino sa kaniyang kamay ang gumawa ng kahiya-hiyang talaan. Ang buong langit ay napuspos ng matinding indignasyon na si Jesus ay hinamak nang gayon ng Kaniyang mga nagpapakilalang tagasunod.

Namasdan ko ang pagkadismaya ng mga nagtitiwala, sapagkat hindi nila nakita ang kanilang Panginoon sa inaasahang panahon. Nilayon ng Diyos na ikubli ang hinaharap at dalhin ang Kanyang bayan sa puntong dapat silang magpasya. Kung walang pangangaral ng tiyak na panahon para sa pagparito ni Cristo, ang gawaing nilayon ng Diyos ay hindi sana naisakatuparan. Pinangungunahan ni Satanas ang napakarami na tumingin nang malayo sa hinaharap para sa mga dakilang pangyayaring kaugnay ng paghatol at ng wakas ng probasyon. Kinakailangang madala ang mga tao na taimtim na magsikap para sa paghahandang pangkasalukuyan.

Nang lumipas ang panahon, yaong mga hindi lubusang tinanggap ang liwanag na mula sa anghel ay nakiisa sa mga humamak sa mensahe, at binalingan nila ang mga nadismaya nang may pag-uuyam. Tinandaan ng mga anghel ang kalagayan ng mga nag-aangking tagasunod ni Cristo. Ang paglipas ng tiyak na panahon ay sumubok at nagpatunay sa kanila, at napakarami ang tinimbang sa timbangan at nasumpungang kulang. Malakas nilang ipinag-angking sila'y mga Kristiyano, ngunit halos sa bawat bagay ay nabigong sumunod kay Cristo. Nagbunyi si Satanas sa kalagayan ng mga nag-aangking tagasunod ni Jesus.

Nadakip na niya sila sa kaniyang silo. Naakay na niya ang nakararami na lisanin ang tuwid na landas, at sinusubukan nilang umakyat sa langit sa ibang paraan. Nakita ng mga anghel na ang mga dalisay at banal ay nahahalo sa mga makasalanan sa Sion at sa mga mapagpaimbabaw na maibigin sa sanlibutan. Binantayan nila ang mga tunay na alagad ni Jesus; ngunit ang mga tiwali ay nakaaapekto sa mga banal. Yaong ang mga puso ay nag-aalab sa matinding pananabik na makita si Jesus ay pinagbawalan ng mga nagpapakilalang kapatid na magsalita tungkol sa Kaniyang pagparito. Pinagmasdan ng mga anghel ang tagpo at nakidama ng habag sa nalabi na umiibig sa pagpapakita ng kanilang Panginoon.

Isa pang makapangyarihang anghel [ang ikalawang anghel] ay inatang bumaba sa lupa. Ibinigay ni Jesus sa kanyang kamay ang isang kasulatan, at pagdating niya sa lupa, siya'y sumigaw, 'Bumagsak, bumagsak ang Babilonia.' Pagkatapos, nakita kong muling itinaas ng mga nadismaya ang kanilang mga mata sa langit, na nag-aantabay na may pananampalataya at pag-asa sa pagpapakita ng kanilang Panginoon. Ngunit marami ang tila nanatili sa isang tulalang kalagayan, wari'y natutulog; gayon man, nakita ko ang bakas ng malalim na dalamhati sa kanilang mga mukha. Nakita ng mga nadismaya mula sa Kasulatan na sila ay nasa panahon ng pag-antala, at na kinakailangan nilang maghintay nang may pagtitiyaga sa katuparan ng pangitain. Ang gayunding katibayan na nag-udyok sa kanila na asahan ang kanilang Panginoon noong 1843 ay siya ring nag-udyok sa kanila na asahan Siya noong 1844. Gayon man, nakita kong ang nakararami ay hindi na taglay ang siglang naging tanda ng kanilang pananampalataya noong 1843. Ang kanilang pagkadismaya ay nagpahina sa kanilang pananampalataya.

Nang ang bayan ng Diyos ay nagkaisa sa sigaw ng ikalawang anghel, sinubaybayan ng makalangit na hukbo nang may pinakamalalim na pagkainteres ang epekto ng mensahe. Nakita

nila na marami na nagtataglay ng pangalang Cristiano ay bumaling nang may pag-alipusta at panunuya laban sa mga nabigo. Habang lumalabas mula sa mga labing nanunuya ang mga salitang, “Hindi pa kayo umaakyat!” isang anghel ang itinala ang mga iyon. Wika ng anghel, “Kinukutya nila ang Diyos.” Ipinabaling sa akin ang pansin sa isang kahalintulad na kasalanang naganap noong sinaunang panahon. Si Elias ay iniakyat sa langit, at ang kanyang balabal ay napasa kay Eliseo. Noon, may mga masasamang kabataan, na mula sa kanilang mga magulang ay natutuhang hamakin ang tao ng Diyos, ang sumunod kay Eliseo at nanunuyang sumigaw, “Umakyat ka, kalbo; umakyat ka, kalbo.” Sa gayong paglapastangan sa Kanyang lingkod, nilapastangan nila ang Diyos, at noon at doon din ay tinanggap ang kanilang parusa. Sa gayunding paraan, yaong mga nanglibak at nang-uyam sa kaisipan tungkol sa pag-akyat ng mga banal ay dadalawin ng poot ng Diyos, at ipadarama sa kanila na hindi magaang bagay ang magwalang-galang sa kanilang Maylalang.

Iniatas ni Jesus sa ibang mga anghel na lumipad nang mabilis upang buhayin at patatagin ang nanglulupaypay na pananampalataya ng Kaniyang bayan at ihanda sila upang maunawaan ang mensahe ng ikalawang anghel at ang mahalagang hakbang na malapit nang isagawa sa langit. Nakita kong tinanggap ng mga anghel na ito ang dakilang kapangyarihan at liwanag mula kay Jesus at mabilis na lumipad sa lupa upang tuparin ang kanilang atas na tulungan ang ikalawang anghel sa kaniyang gawain. Isang dakilang liwanag ang nangingning sa bayan ng Diyos habang sumigaw ang mga anghel, “Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; magsilabas kayo upang salubungin Siya.” Pagkatapos ay nakita kong tumindig ang mga nabigo at, na kaayon ng ikalawang anghel, ipinahayag nila, “Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; magsilabas kayo upang salubungin Siya.” Ang liwanag mula sa mga anghel ay tumagos sa kadiliman sa lahat ng dako. Pinagsikapan ni Satanas at ng kaniyang mga anghel na hadlangan ang paglaganap ng liwanag na ito at ang pagganap ng nilalayong bisa nito. Nakipagtalo sila sa mga anghel mula sa langit, na sinasabi sa kanila na nilinlang ng Diyos ang bayan, at na, sa kabila ng lahat ng kanilang liwanag at kapangyarihan, hindi nila mapapaniwala ang sanlibutan na si Cristo ay dumarating. Ngunit bagaman pinagsumikapan ni Satanas na harangan ang daan at ilayo ang mga isip ng bayan sa liwanag, ipinagpatuloy ng mga anghel ng Diyos ang kanilang gawain....

“Samantalang nagwakas ang paglilingkod ni Jesus sa banal na dako, at Siya’y pumasok sa Kabanal-banalang Dako, at tumayo sa harap ng kaban na naglalaman ng kautusan ng Diyos, nagpasugo Siya ng isa pang makapangyarihang anghel na may ikatlong mensahe sa sanlibutan. Isang pergamino ang inilagay sa kamay ng anghel, at samantalang bumabâ siya sa lupa na may kapangyarihan at kamahalan, ipinahayag niya ang isang kakilakilabot na babala, kalakip ang pinakanakapanindak na pagbabanta na kailanman ay naihatid sa tao. Ang mensaheng ito ay inilaan upang gawing mapagbantay ang mga anak ng Diyos, sa pamamagitan ng pagpapakita sa kanila ng oras ng tukso at kapighatiang nasa unahan nila. Sinabi ng anghel, ‘Dadalihin sila sa mahigpit na sagupaan laban sa hayop at sa kaniyang larawan. Ang tanging pag-asa nila sa buhay na walang hanggan ay ang manatiling matatag. Bagaman nakataya ang kanilang buhay, kailangang panghawakan nila ang katotohanan.’ Ganito tinatapos ng ikatlong anghel ang kaniyang mensahe: ‘Narito ang pagtitiyaga ng mga banal: narito ang mga nagsisitupad ng mga utos ng Diyos, at ng pananampalataya ni Jesus.’ Habang inuulit niya ang mga salitang ito, itinuro niya ang santuwaryong makalangit. Ang diwa ng lahat ng yumayakap sa mensaheng ito

ay itinituon sa Kabanal-banalang Dako, na doo'y nakatayo si Jesus sa harap ng kaban, na gumagawa ng Kaniyang panghuling pamamagitan para sa lahat ng mga kinahahabagan pa at para sa mga sa kamangmangan ay lumabag sa kautusan ng Diyos. Ang pagbabayad-salang ito ay isinasagawa para sa mga patay na matuwid gayundin para sa mga buháy na matuwid. Sinasaklaw nito ang lahat ng mga namatay na tumiwala kay Cristo, ngunit, sapagkat hindi nila tinanggap ang liwanag tungkol sa mga utos ng Diyos, ay nagkasala sa kamangmangan sa paglabag sa mga tuntunin nito." Early Writings, 245-254.

Makalipas ang ilang pahina sa gayunding aklat, habang tinalalakay ang gayunding mga konseptong bagong tinukoy, tinukoy ni Sister White na ang pagtanggap sa tatlong mensahe sa kasaysayan ng mga Millerite ay naipakita na bilang isang tipo sa kasaysayan ni Cristo. Doon ay nagbigay siya ng dalawang saksi na tumutukoy sa isang sunud-sunod na proseso ng pagsubok na nangangailangan ng pagtatagumpay sa bawat pagsubok upang makapagpatuloy sa susunod na pagsubok.

Nakita ko ang isang pangkat na mahigpit ang pagbabantay at matatag ang paninindigan, na hindi nagbibigay ng anumang pagsang-ayon sa mga magpapayanig sa itinatag na pananampalataya ng kapulungan. Tiningnan sila ng Diyos nang may lubos na kaluguran. Ipinakita sa akin ang tatlong baitang—ang unang, ikalawa, at ikatlong mensahe ng mga anghel. Sinabi ng aking kasamang anghel, "Sa aba ng sinumang mag-alis ng isang bloke o umantig man lamang sa isang pasak ng mga mensaheng ito. Ang wastong pagkaunawa sa mga mensaheng ito ay lubhang mahalaga. Ang kapalaran ng mga kaluluwa ay nakasalalay sa paraan ng pagtanggap sa mga ito." Muli akong pinaraan sa mga mensaheng ito, at nakita ko kung gaano kamahal ang naging kabayaran ng karanasan ng bayan ng Diyos. Ito'y natamo sa pamamagitan ng maraming pagdurusang at matitinding tunggalian. Pinatnubayan sila ng Diyos nang hakbang-hakbang, hanggang sa inilagay Niya sila sa isang matibay at di-natitinag na plataporma. Nakita kong may mga indibidwal na lumapit sa plataporma at siniyasat ang pundasyon. Ang ilan, na may kagalakan, ay kaagad na sumampa roon. Ang iba'y nagsimulang humanap ng kamalian sa pundasyon. Nais nilang magkaroon ng mga pagpapahusay, at sa gayon ay magiging higit na sakdal ang plataporma at lalong magiging masaya ang mga tao. May ilan na bumaba mula sa plataporma upang siyasatin ito at nagpahayag na mali ang pagkakalatag nito. Ngunit nakita kong halos lahat ay nanindigang matatag sa plataporma at pinayuhan ang mga bumaba na itigil ang kanilang mga reklamo; sapagkat ang Diyos ang Punong Tagapagtayo, at sila'y nakikipaglaban laban sa Kaniya. Isinaysay nila ang kahanga-hangang gawa ng Diyos na naghatid sa kanila sa matibay na plataporma, at sama-samang itiningala ang kanilang mga mata sa langit at, sa malakas na tinig, niluwalhati ang Diyos. Ito'y nakaapekto sa ilan sa mga nagreklamo at lumisan sa plataporma, at sila, na may mapagpakumbabang anyo, ay muling sumampa roon.

Itinuro ako pabalik sa pagpapahayag ng unang pagparito ni Cristo. Si Juan ay isinugo sa espiritu at kapangyarihan ni Elias [sumasagisag sa unang mensahe ng anghel] upang ihanda ang daan para kay Jesus. Ang mga tumanggi sa patotoo ni Juan ay hindi napakinabangan ng mga aral ni Jesus [sumasagisag sa ikalawang mensahe ng anghel]. Ang kanilang pagsalungat sa mensaheng nagpahayag ng Kanyang pagdating ay naglagay sa kanila sa kalagayang hindi nila madaling matatanggap ang pinakamalakas na katibayan na Siya ang Mesiyas. Inakay ni Satanas ang mga tumanggi sa mensahe ni Juan na humakbang pa lalo, upang tanggihan at

ipako sa krus si Cristo [sumasagisag sa ikatlong mensahe ng anghel]. Sa paggawa nito ay inilagay nila ang kanilang sarili sa kalagayang hindi nila matatanggap ang pagpapala sa araw ng Pentecostes, [sumasagisag sa anghel ng Apocalipsis labing-walo] na sana'y nagturo sa kanila ng daan patungo sa makalangit na santuwaryo. Ang pagkakapunit ng tabing ng templo ay nagpakita na ang mga hain at mga ordenansa ng mga Judio ay hindi na tatanggapin. Ang dakilang Hain ay inihandog na at tinanggap na, at ang Espiritu Santo na bumaba sa araw ng Pentecostes ay nagdala sa mga isipan ng mga alagad mula sa makalupang santuwaryo tungo sa makalangit, kung saan pumasok si Jesus sa pamamagitan ng Kanyang sariling dugo, upang ibuhos sa Kanyang mga alagad ang mga kapakinabangan ng Kanyang pagbabayad-sala. Ngunit ang mga Judio ay naiwan sa lubos na kadiliman. Nawala sa kanila ang lahat ng liwanag na sana'y kanilang natamo hinggil sa panukala ng kaligtasan, at patuloy na nagtiwala sa kanilang mga walang-saysay na hain at mga handog. Ang makalangit na santuwaryo ay pumalit sa makalupang santuwaryo, gayunman wala silang kaalaman sa pagbabagong ito. Kaya't hindi sila napakinabangan ng pamamagitan ni Cristo sa Banal na Dako.

Marami ang tumitingin nang may panginilabot sa ginawa ng mga Hudyo sa pagtakwil at pagpapako kay Cristo; at samantalang binabasa nila ang kasaysayan ng Kanyang kahiya-hiyang pag-aalipusta at pagmamalupit, iniisip nilang minamahal nila Siya, at hindi sana nila Siya ikinaila gaya ng ginawa ni Pedro, ni ipinako Siya sa krus gaya ng ginawa ng mga Hudyo. Ngunit ang Diyos na bumabasa sa mga puso ng lahat ay inilagay sa pagsubok ang pag-ibig kay Jesus na kanilang ipinahahayag na nadarama. Ang buong langit ay nagmasid nang may sukdulang pagkainteres sa pagtanggap sa mensahe ng unang anghel. Ngunit marami na nag-angking umiibig kay Jesus, at nagbubuhos ng luha habang binabasa ang salaysay ng krus, ay kinutya ang mabuting balita ng Kanyang pagdating. Sa halip na tanggapin ang mensahe nang may kagalakan, ipinahayag nila na ito'y isang panlilinlang. Namuhi sila sa mga umiibig sa Kanyang pagpapakita at itinakil sila mula sa mga iglesya. Yaong mga tumanggi sa unang mensahe ay hindi napakinabangan ang ikalawa; gayundin ay hindi nila napakinabangan ang sigaw sa hatinggabi, na siyang dapat sana'y naghanda sa kanila upang pumasok, kasama ni Jesus, sa pamamagitan ng pananampalataya, sa Kabanal-banalang Dako ng santuwaryong makalangit. At sa pagtanggap sa dalawang naunang mensahe, lubha nilang pinadilim ang kanilang pagkaunawa anupa't wala silang nakikitang liwanag sa mensahe ng ikatlong anghel, na nagpapakita ng daan patungo sa Kabanal-banalang Dako. Nakita ko na, kung paanong ipinako ng mga Hudyo si Jesus sa krus, gayon din ipinako ng mga iglesyang sa pangalan lamang ang mga mensaheng ito, at kaya't wala silang kaalaman sa daan patungo sa Kabanal-banalang Dako, at hindi sila mapapakinabangan ng pamamagitan ni Jesus doon. Gaya ng mga Hudyo, na naghahandog ng kanilang mga haing walang kabuluhan, inihahandog nila ang kanilang mga panalanging walang kabuluhan sa dakong iniwan na ni Jesus; at si Satanas, na nalulugod sa pandaraya, ay nagsusuot ng anyong relihiyoso, at iginigiya ang mga isipan ng mga nag-aangking Kristiyanong ito sa kaniya, na gumagawa sa pamamagitan ng kaniyang kapangyarihan, ng kaniyang mga tanda at ng mga kababalaghang sinungaling, upang itali sila sa kaniyang bitag. Early Writings, 258-261.

Ang mga sipi mula sa aklat na Early Writings ay paulit-ulit nang itinuro sa pamamagitan ng ministeryo ng Future for America. Subalit may mga katotohanang inilalarawan ng mga siping ito

na nananatiling hindi napapansin.

Ang mga palatandaan sa landas ng kasaysayan ng kilusang Millerite ay nakasalig sa ilang mga kilusang reporma sa Bibliya. Kung walang kahit kaunting pagkakakilala sa mga palatandaan sa landas na matatagpuan sa bawat kilusang reporma, malabong maunawaan ng sinuman ang kahalagahan ng pagkakaiba sa pagitan ng kung kailan “dumarating” ang isang mensahe at kung kailan ito “binibigyan ng kapangyarihan.” Malamang din na marami sa mga pamilyar sa magkakahalintulad na mga kilusang reporma ay nakaligtaan ang ilang napakahalagang katangian ng iba’t ibang palatandaan sa landas ng mga kilusang reporma.

Ang "pitong kulog," na kumakatawan sa mga pangyayari sa pasimula ng Adventismo at sa mga pangyayari sa wakas ng Adventismo, ay ang liwanag na inaalisan ng selyo kaagad bago magsara ang probasyon. Ipinabatid sa atin na ang "pitong kulog" ay kumakatawan kapwa sa "isang pagbabalangkang ng mga pangyayaring magaganap sa ilalim ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel," at sa "mga pangyayaring darating na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod." Taglay ng "pitong kulog" ang lagda ng Alfa at Omega.

Ang "pagbabalangkang ng mga pangyayari" na naganap "sa ilalim ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel," ay nagsisilbing tipo ng mga pangyayaring nagaganap sa ilalim ng mensahe ng ikatlong anghel. Nang utusan si Juan na huwag isulat ang mga sinalita ng pitong kulog, ang utos na iyon ay isinagisag na ng utos na ibinigay kay Daniel na tatakan ang kanyang aklat, sapagkat ipinabatid sa atin na, pagkatapos na "ibinigkas ng pitong kulog ang kanilang mga tinig, dumating ang utos kay Juan, gaya ng kay Daniel, hinggil sa munting aklat: 'Tatakan mo ang mga bagay na sinalita ng pitong kulog.'"

Kapwa sina Ezekiel at Juan ay naglalarawan na ang bayan ng Diyos ay kumakain ng mensahe sa panahon ng pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang anghel noong 1840, at inilalarawan naman ng propetang si Jeremias ang pagkadismayang naganap sa bayan ng Diyos nang tila nabigo ang mensahe ng unang anghel.

Aking nasumpungan ang Iyong mga salita, at aking kinain yaon; at ang Iyong salita ay naging sa akin ang kagalakan at katuwaan ng aking puso: sapagkat tinatawag ako sa Iyong pangalan, O Panginoon, Diyos ng mga hukbo. Hindi ako naupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nagalak; ako’y naupo na nag-iisa dahil sa Iyong kamay: sapagkat pinuspos Mo ako ng poot. Bakit ang aking sakit ay walang patid, at ang aking sugat ay walang lunas, na ayaw gumaling? Magiging lubos Ka bang gaya ng sinungaling sa akin, at gaya ng tubig na natutuyo? Kaya’t ganito ang sabi ng Panginoon, Kung ikaw ay manunumbalik, ay ibabalik nga kita, at ikaw ay tatayo sa harap Ko: at kung iyong ihihiwalay ang mahalaga mula sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng Aking bibig: magsibalik sila sa iyo; ngunit huwag kang bumalik sa kanila. At gagawin kitang isang kutang pader na tanso sa bayang ito: at sila’y makikipaglaban sa iyo, ngunit hindi sila magtatagumpay laban sa iyo: sapagkat Ako’y kasama mo upang ilitas ka at upang magpalaya sa iyo, sabi ng Panginoon. At ililigtas kita mula sa kamay ng masama, at tutubusin kita mula sa kamay ng mabagsik. Jeremias 15:16-21.

Natagpuan ni Jeremias ang mga salita ng maliit na aklat, gaya ng ginawa rin nina Juan at Ezekiel, at kinain din niya ang mensahe, ngunit ang mensaheng iyon ay naging isang mensahe (tubig) na nabigo. Para bang nagsinungaling ang Diyos, na, siyempre, ay imposibleng mangyari, ngunit ang paratang ng isang “kasinungalingan” ang nagbibigay ng susi upang mailugar si Jeremias sa unang pagkadismaya ng mga Millerite na inilarawan sa Aklat ni Habakuk.

Ako’y tatayo sa aking bantayan, at magpupuwesto ako sa moog; magbabantay ako upang makita kung ano ang sasabihin niya sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako’y sinaway. At sinagot ako ng Panginoon, at sinabi: Isulat mo ang pangitain, at gawin mo itong malinaw sa mga tapyas, upang ang bumabasa nito ay tumakbo. Sapagkat ang pangitain ay para sa takdang panahon; ngunit sa wakas ito’y magsasalita, at hindi magsisinungaling. Bagaman ito’y mag-antala, hintayin mo ito; sapagkat tiyak na darating, hindi ito magluluwat. Habakkuk 2:1-3.

Ang pangitain ng mensahe ng unang anghel ay isinulat sa tsart ng mga pasimuno noong 1843 na pinatnubayan ng "kamay" ng Diyos.

Aking nakita na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na hindi ito dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang nais; na ang Kaniyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, anupa’t walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang Kaniyang kamay. Early Writings, 74.

Ang “takdang panahon” ng 1843 ay inilarawan sa tsart, at dahil doon tinatawag itong tsart ng 1843. Inilathala ito noong 1842, bilang katuparan ng utos sa Aklat ni Habakuk na “isulat ang pangitain, at gawin itong malinaw sa mga talahanayan.” Ang pangitain ay dapat gawing maliwanag sa “mga talahanayan,” nasa maramihan, na sa gayon ay tinutukoy na matapos alisin ng Panginoon ang Kaniyang kamay mula sa kamalian sa tsart ng 1843 ay itatama iyon sa tsart ng mga payunir noong 1850. Ang kamaliang iyon ang nagbunga ng unang kabiguan, at si Jeremias ay kumakatawan sa mga kumain ng munting aklat noong Agosto 11, 1840 at nabigo nang hindi natupad ang takdang panahon ng 1843.

Nang kinain ni Jeremias ang munting aklat noong 1840, iyon ay naging "ang kagalakan at kasayahan" ng kanyang puso, ngunit nang dumating ang kabiguan, hindi na siya "nagalak," at siya ay "umupong nag-iisa dahil sa" "kamay" ng Diyos. Ang kamay ng Diyos ay nagtakip ng "isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang," kaya’t nagbunsod kay Jeremias na isaalang-alang ang posibilidad na nagsinungaling ang Diyos. Ang pangakong ibinigay kay Jeremias ay na kung siya ay "magbabalik," mula sa kanyang panghihina ng loob, gagawin ng Diyos si Jeremias na "bibig" ng Diyos. Kung si Jeremias ay magbabalik sa Diyos mula sa kanyang kabiguan at kikilalanin na siya ay nasa panahon ng pag-antala ng talinghaga ng sampung dalaga, gagamitin siya ng Diyos upang maging tagapagsalita na tutukoy nang tiyak kung kailan dapat dumating ang pangitain at hindi na mag-antala.

Ang layunin ng paglalahad ng mga katunayang ito rito ay upang itatag na, sa lahat ng mga mensahe ng mga anghel, ang kanilang “pagdating” at “pagpapalakas” ay nagpapahayag ng isang mensaheng buhay-o-kamatayan na nagbunga ng dalawang uri ng mga mananamba. Ang tatlong

anghel ay tatlong hakbang ng isang progresibong proseso ng pagsubok. Mas mahalaga sa aming nilalayong punto ang katotohanang, bagaman ang pagkaunawa sa pitong kulog ay kinilala di-kalaunan matapos ang pagdating ng “panahon ng wakas” noong 1989, nang ang huling anim na talata ng Daniel ay naalisan ng selyo na nagpapahayag ng pagtatapos ng paghuhukom, mayroon pang isang pag-aalis ng selyo sa pitong kulog sa wakas ng kasaysayan ng ikatlong anghel.

Ang kasaysayan ng pasimula ng Adbentismo ay nagsisimula sa pag-aalis ng tatak ng unang anghel noong 1798, at nagtatapos sa pag-aalis ng tatak ng isang katotohanang pinagtakpan ng Panginoon ng Kanyang kamay upang magbunga ng isang pagkakabigo. Pagkaraan, inalis Niya ang Kanyang kamay (inalis ang tatak), at inihayag ang mensahe ng panahon ng pagluluwat.

Ang kasaysayan ng pagwawakas ng Adbentismo ay nagsisimula sa pagbubukas ng selyo ng mensahe ng ikatlong anghel noong 1989, at nagwawakas sa pagbubukas ng selyo ng isang katotohanang tinakpan ng Panginoon ng Kanyang kamay upang magbunga ng isang pagkadismaya. Ngayon ay inalis Niya ang Kanyang kamay, at sa gayo’y binubuksan Niya ang selyo ng mensahe ng unang pagkadismaya at ng panahon ng pag-antala. Binubuksan Niya ang selyo ng layunin ng Hulyo 18, 2020.

Kaya nga, ganito ang sabi ng Panginoon: Kung ikaw ay magbabalik-loob, muli kitang ibabalik, at ikaw ay tatayo sa harap ko; at kung ihihiwalay mo ang mahalaga sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng aking bibig; sila ang manumbalik sa iyo, ngunit huwag kang manumbalik sa kanila. At sa bayang ito ay gagawin kitang isang kutang pader na tansô; at sila’y makikipaglaban sa iyo, ngunit hindi sila magtatagumpay laban sa iyo; sapagkat ako’y sumasaiyo upang iligtas ka at upang ikaw ay sagipin, sabi ng Panginoon. At ililigtas kita mula sa kamay ng masama, at tutubusin kita mula sa kamay ng mabagsik. Jeremias 15:19-21.